

הנדון:

בל תהיה אשליה: אריק שרון כבר הפך ראש הליכוד

שרון בבענין

אולי מוטב כך. פני הליכוד הן כפני אריק-מלך-ישראל. לא עוד פני-הפוקר של משה ארנס. לא עוד התסרוקת הבומבסטית של דוד לוי. לא עוד החיוך של יצחק שמיר, חיכוך של כריש טוב-לב. תם העידן הקצר של הקנאים-בעלי-פני הפוקר, הפאנאטים החיינניים, הפראים בעלי נימוסי-השולחן, וטוב שם. עבשיו יודע הציבור כולו עם מי יש לו עסק.

יש לו עסק עם הליכוד של אריאל שרון. שרון, איש-הרמים. שרון, אבי מילחמת-הלבנון המלוכ-לכת והכושלת, האחראי ("הבלתי-ישר") לטבח צברה ושאלתא.

מי שרצה בליכוד כזה, יצביע בעדו. יבושם לו. אך לפחות יידע בעד מה הוא מצביע. ואל יבוא בטעות אל איש, כאשר הטראגדיה הבאה תפגע בו ובילדיו.

לכן אני שמח שאריאל שרון נחל את ניצחונו.

הימור של אריאל שרון הצליח: הוא "התמודד", הוא גבר. מבחינה בסיסית, זאת היתה החלטה נכונה. מי שמאמין בעצמו, מי שרוצה בשילטון, מי שמאמין שיש לו מה להגיד ולעשות — חייב להתמודד. מי שאינו מתמודד הוא פמרטוט.

הציבור מרגיש בזאת. כל מי שלא "התמודד" בשבועות האחרונים, כל מי שהסתפק בחיכוכים מתקתקים, בדבריי-הנופה פופולריים, בעיסוקים מתחת לשולחן ובקבנוניות שמאחורי הקלעים — הפסיד.

יצחק נבון ורודר לוי טעו. שניהם. טעות שאריאפטר לחזור עליה שנית, כי רק לעיתים רחוקות מאור. ניתנת לאדם הזרמנות שניה כזאת. הם השתמשו מי המיבחן, הם נרתעו מן המאבק, ושום מילים יפות על אהות ואחרות וטובת-התנועה ושאר חנטריש לא ישנו זאת.

הציבור מרגיש בחולשה. וכאן היתה הפגנה כפולה של חולשה. אריאל שרון, שיש לו יצרים חזקים, חש בזאת. הוא התמודד. הוא ניצח.

מדוע ניצח?

הפרשנים החכמים — שהם תמיד חכמים אחריי-מעשה — גיבכו בימים האחרונים תליים של סיבות, התאכזבו מלוי. רצו למחות. רצו ששרון יקבל תפקיד כלשהו, אך לא חלמו שהניצחון יהיה כלי-כך גדול. לא הבינו את הסכנה והיו אדישים. לא באו להצבעה. ועוד.

יתכן שיש בכל הטענות האלה גרעינים קטנים של אמת. אולם הם טונמות בחוכן אשליה חמורה. אשליה מסוכנת מאד.

הניצחון של אריאל שרון בתנועת-החרות הוא הרבה יותר גדול, וסיבותיו הרבה יותר עמוקות.

יריביו של שרון עשו לו טובה כאשר נטלו ממנו כל תפקיד בממשלה, אך השאירו אותו בצמרת התנועה. הוא היה פנוי. הוא לא ישב על הטרקטור, כפי שטען לצורכי פירסומת. הוא חרש את סניפי חפיו, הופיע בכל פינה, דיבר עם הפעילים, ננה לעצמו בסיס של כוח בזירה שהיא, כסופו של דבר, בסיס כל כוח: ההמונים.

אריאל שרון הוא חקלאי. הוא מבין מה שאין הפוליטיקאי המצוי מבין: שחז פוליטי רומה לצמח. צריכים לשטול אותו, להשקות אותו, לטפל בו, לגדל אותו.

בעוד שאחרים קטפו פירות מזרעום פה ושם, שתל אריאל שרון מטע פוליטי, שהניב עתה את פירותיו. הוא לא חיבן את זמנו בקיבוצים, ביישובי הבורגנות השבעה, בשכונות-הייקרה. הוא הלך למקומות שבהם מצוי הקהל הטיבעי שלו. העיירות, שכונות-המצוקה. ריכוזי האוכלוסיה היהודית, המיוחסת ברובה, שאינה מרוצה. זהו קהילה-בתורים שלו. ולא במיקרה.

כאשר היה רודר בניישי מורד-מלכות ונשא את עינו אל המלכות, הוא קיבץ אליו "כל איש מצוק. וכל איש אשר לו נושה, וכל איש מרנפש, ויהי עליהם לשר, ויהי עימו כארבע מאות איש."

זהו הטאקטיקה הקלאסית של האריקים בכל התקופות. אנשים תאווי-שילטון, הרוצים לסלק את המימסד הקיים ולטול לידיהם את השילטון העליון והבלעדי — אל מרייהנשם הם פונים.

(מיספר צירי מרכז-חרות שהתקצבו השבוע אל שרון לא הגיע ארבע מאות — אבל כמעט). האוכלוסיה של מרייהנפש, בייחוד מקרב המיוחסים, היא אוכלוסיית-היעד המסורתית של תנועת-החרות. יחד עם הרוויזיוניסטים הוותיקים, מרייהנפש של ידו-תפולין ושאר ארצות-אשכנז, זהו הבסיס האלקטורלי של חרות.

הסימביוה של תנועת-החרות עם הציבור המיוחרי הממורמר, שנוצרה עוד בימי היישוב, הגיעה לירי שלמות ברמותו של מנחם בגין. היא פעלה בכמה מישורים. הציבור המיוחרי, שהרגיש

להשמירה בעוד מועד, בכל האמצעים. **בקוצרה, יש לו בדיוק התכונות הדרושות כדי להיות אליל ההמונים האלה.**

ומכיוון שאריאל שרון עצמו דיבר, לא מכנה, על חבריו שהפקירו אותו, לאספסוף של המערך. מותר להשתמש במושג זה גם לגביו. אכן, הוא המועמד הטיבעי לתפקיד זהם של מלך-האספסוף.

סיגנונו שונה מסיגנון בגין. הוא מחוספס הרבה יותר. אין הוא נואם גדול. אבל גם סיגנונו של בגין לא היה כסיגנון ז'בוטינסקי. היה זה זאב ז'בוטינסקי בכבודו ובעצמו שהישווה בשעתו את סיגנונו של בגין לרעש של דלת המסתובבת על צירים חלודים. דוד רודר וסיגנונו.

יצחק שמיר, איש המחתרת והמוסד, אדם משוגע-לחשאיות ושונא-תיקשורת, הוא מנהיג סינתטי. רודר לוי הוא בלון, שהתנפח מעל למידותיו. משה ארנס הוא דוקטור סטריינג'לאב, שמקומו בחררי-החרדים של הפנטאגון הישראלי. כל אחד מהשלושה יכול להתקבל על דעתם

שמיר יכול לשאת בתואר — אך אריק הוא שישלוט

של אנשי-חרות, וכל אחד מהם זכה בפופולריות רבה יותר מכפי שאפשר היה לצפות. אבל אף אחד מהם אינו מנהיג של המונים, אדם המסוגל לפנות אל יצריהם העמוקים ולשלהב אותם עד אובדן החושים.

אריאל שרון מסוגל לכך. אין לו מעצורים. אין לו בלמים. הוא מסוגל לכל, גם מבלי לדעת לנאום.

לכן פנה שרון אל ההמונים בתחתית תנועת-החרות, בשעה שיריביו אירגנו את העסקנים בצמרת. הם היו כטוחים שהם יכלמו את שרון באמצעות קבנויות, כריתות של אינטרסים, התארגנויות של בוסים קמומים.

כי אין הם מבינים את האמת החקלאית, המובנת לשרון: שהכל צומח מלמטה. שום ברית של עסקנים אינה יכולה לעמוד מול התקוממות של המונים. שום קבנויה אינה יכולה להחזיק מעמד כאשר היא נוגדת את רצון ההמון, וכבודאי אל בתנועת-החרות, שהיתה תמיד תנועה פופוליסטית.

כל חבריה-מרכז נא ממקום מסויים וחוזר אליו. הוא מושפע ממה שהוא שומע במקומו. כרי של שמור על עמדתו, הוא צריך להאזין לרחשי-הלב של שכיבתו ולפעול על פיהם.

כאשר הצליח שרון לגייס את ההמונים בעיירות ובשבונות של תנועת-החרות, הוא רזקן מתוכן את הקבנויות של יריביו. הוא יכול היה להיות בטוח שהן תתמוטטנה במיבחה האמיתי, כשם שעני מוכרחה להתמוטט אחרי שנגרע משרשיה. וזהו בדיוק מה שקרה השבוע.

מדוע שיעור ניצחונו של שרון? אין טעם לשחק באחוזים. לניצחון יש כוח משלן, דינאמיות משלו.

למעשה נסללה השבוע לפני שרון הדרך למנהיגות העליונה (והבלעדית) של הליכוד.

הוא עדיין לא כבש את בירת האוייב, אבל הוא פרץ את החזית שלו, וזהו העיקר. השאר הוא פעולת-טיהור.

כיום טובע שרון לעצמו את המקום השני בתנועה מבחינה פורמלית — אך למעשה כבר כבש את המקום הזה בכוח. בעוד שויכוח זה נמשך, נפתח למעשה המאבק על המקום הראשון. לאריאל שרון יש עקרון טאקטי, העובר כחטיה-השני בכל הקאריירה שלו. הוא תמיד קובע לעצמו את היעד הנא — ומתרכז בו כל-כולו, בריכוז-של-מאמץ ודבקות-למשימה שאין כמור-הם.

כשהיה אלוף, התרכזו כולו בכיבוש ליישכת-הרמטכ"ל. עמיתיו, ששנאוהו כולם, מנעו זאת ממנו. אז פרש (או הופרש, כטענתו) וניסה להשיג את אותו היעד מבחון. הוא הקים את הליכוד, נכנס לנחסת, פרש ממנה. הפך יועצו הצבאי של יצחק רבין, ניסה לשבור את שרי-הביטחון שימעון פרס ועשה את המוות לרמטכ"ל — הכל כדי לחזור לצה"ל ולהיות לרמטכ"ל.

כשלא הצליח בכך, העתיק את היעד: הוא החליט להיות שרי-הביטחון.

הוא הצטרף שוב לליכוד המנצח ברגע שזה ניצח (ואחרי שהוא עצמו נכשל בבחירות), עשה את הכל כדי להשיג את תיקי-הביטחון, וכשזה לא הלך, עמל בלי ליאות כדי לסלק את עור וייצמן ולכוח במקומו. כאשר התפטר וייצמן, ובגין נטל את התפקיד לעצמו, הרעיש עולמות נגד בגין. לבסוף זכה בתפקיד שרי-הביטחון, וקבע לעצמו מייד את היעד הבא: לרשת את בגין.

הוא נחסם בגלל התבוסה המנומנטלית של מילחמת-הלבנון, בתוספת הזוועה של צברה ושאלתא. הוא לחם על מקומו בממשלה והצליח. ומאותו הרגע פעל ללא ליאות כדי לקבל תפקיד בממשלה, כקרש-קפיצה חזרה למישרד-הביטחון. הוא נחסם על-ידי הקואליציה של שמיר-ארנס-לוי-אורגך.

אך לא ישקוט אדם כמורו. הוא נסצע, אך חי. אילו קראו יריביו את כתבי מאקיאולו, היו לומדים ממנו שאין בפוליטיקה דבר מסוכן יותר מאשר אריה פצוע.

אם פוצעים אריה, מוטב להרוג אותו. אם אין רוצים או יכולים להרוג — מוטב לא לפצוע אותו מלכתחילה.

היעד הבא של אריאל שרון הוא לבסס את עצמו כמס' 2 בתנועת-החרות ובליכוד.

ברגע שישלח בכך רשמית, יהיו כל מעייניו נתונים ליעד הבא: להרוס ולהשמיר ולנפץ ולנתץ ולחלש את יצחק שמיר, כדי לתפוס את מקומו כמס' 1.

זה יקרה באחד משני המצבים האפשריים: אם יזכה הליכוד שוב בשילטון, לא יוכל איש למנוע משרון את תיקי-הביטחון. ברגע שיחזור לשם, הוא ימרו את חיי שמיר והממשלה, וינסר את הענף שעליו הם יושבים.

בל תהיה פגעניו זה שום אשליה: בממשלת-הליכוד יהיה אריאל שרון הכוח המניע והכוח האמיתי — גם אם שמיר יישא זמנית בתואר ראשי הממשלה. הבדל הכוח ביניהם יהיה בהבדל בין מי שקלם הגופני.

מי שבוחר בליכוד, בוחר בשרון. **אם ינוצח הליכוד, אולי בעזרת הפחד הכללי מפני שרון, יהיה זה סופם הפוליטי של שמיר ועמיתיו. בראשי האופוזיציה יעמוד אריאל שרון, כשהוא רעב ושחר-לטרף.**

המערך העליון, הבלתי-משוקם, חסרי-הפית' רונות, בעל ההנהגה הכושלת, בוודאי לא יעמוד בפניו.

זוהי המשמעות של מה שאירע השבוע. כאשר התקרב הניבעל לרומא, הושמעה בעיר-הבירה קריאת-הבהלה: HANNIBAL AD PORTAS. חניבעל בשער. עתה יש להשמיע קריאת-אזהרה זו בישראל: שרון בשער.

חניבעל מוגר ורומא ניצלה אחרי קרב מר. אני מקווה שגם ישראל תינצל.